Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 5 – lipanj / srpanj 2015.

Đakonsko i subđakonsko ređenje u Zaitzkofenu, 23. svibnja 2015.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a /
Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1
10370 Dugo Selo
christusrexhrvatska@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji, dragi vjernici,

Držite u rukama peti broj časopisa Christus Rex Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za vjernike na hrvatskom jeziku. Zašto ovaj novi časopis?

- Da se suprotstavimo vjerskom neznanju, razornom liberalizmu i pogibeljnom modernizmu;
- da budete utvrđeni u vjeri i crkvenom nauku proteklih dvadeset stoljeća;
- da bi on hranio Vaš duhovni život i da biste taj život mogli sve više razvijati;
- da vjera u hrvatskom narodu ponovno oživi kako bi ta vjera dala da nastanu odgovarajući plodovi u kulturnom, društvenom, moralnom i kršćanskom životu Vaše Domovine;
- da se tim putem ražari gorljivost u molitvi.

Stoga nam pomozite proširiti Christus Rex u obitelji, među rodbinom, poznanicima i prijateljima i pošaljite nam puno novih adresa zainteresiranih čitatelja. Upišite se ponajprije u Križarsku vojnu za kršćansku Hrvatsku prema Božjim zapovijedima.

U ovome broju pronaći ćete predavanje p. Tilošanca o spašavanju vjere i kršćanske kulture u Vašoj Domovini. Potom slijedi poziv za kristijanizaciju hrvatskog naroda sada već blaženoga kardinala Stepinca, junaka Vašega naroda. Onda slijedi kratak članak blaženog Ivana Merza koji vrlo jednostavno i pučki obrađuje problem vjerske slobode. O istoj temi možete pročitati i odlomak iz *Katekizma o crkvenoj krizi* patera Gaudrona koji će uskoro izaći. Naposljetku donosimo *Okružnicu broj 45 Svećeničkog bratstva sv. Pija X*. Sastavio ju je bivši Generalni poglavar Bratstva, pater Franz Schmidberger koji će od 6. do 12. srpnja boraviti u Hrvatskoj kako bi Vas susreo i posavjetovao se s Vama o našem radu u Vašoj Domovini. Na kraju donosimo novo Pismo prijateljima i dobročiniteljima mons. Bernarda Fellaya o najnovijim zbivanjima u

Crkvi. U njemu Generalni poglavar FSSPX-a razotkriva što stoji u pozadini govora o tzv. ´novom milosrđu´ koji danas tako često čujemo, i to u najvišim krugovima u Crkvi.

Dođi, Duše Sveti, napuni srca svojih vjernika i užezi u njima oganj svoje ljubavi. Pošalji Duha svojega i postat će. I obnovit ćeš lice zemlje!

Neka Vas ovaj živi i životvorni Duh Božji po zagovoru Marije, Kraljice Apostola, bogato ispuni svojim darovima!

p. Stefan Frey
Poglavar Distrikta

U Jaidhofu, Duhovi 2015.

Kako obnoviti katoličku vjeru u hrvatskom narodu?

p. Marko Tilošanec

predavanje održano u Splitu, 17. travnja 2015. - nadopunjeno

Tema današnjeg predavanja može se činiti jako općenitom – nešto o čemu se već toliko puta raspravljalo da izgleda kako se tu ništa posebno više ne može reći. Nije li uostalom briga oko širenja vjere prvi zadatak Crkve, nešto što treba ležati na srcu svakog katolika, pa tu stvari trebaju biti jasne i nema potrebe za nikakvim naročitim pojašnjenjima?

No ipak, ako pogledamo na prilike u kojima se Crkva danas nalazi – na izazove s kojima se ona suočava u svojoj nutrini, vidjet ćemo da stvari ipak bitno drukčije izgledaju. Ustanovit ćemo da nije sve tako jasno kako na prvi pogled može izgledati, i da je itekako potrebno razlučivanje duhova da bismo mogli doći do pravih rješenja i odgovora na naš problem. O tome želimo danas govoriti – ispitati stanje prilika u današnjoj Crkvi, analizirati koji su sve faktori tu na djelu, postaviti njihovu dijagnozu, da bismo konačno došli do pravog lijeka, rješenja za današnje zahtjeve po kojima Crkva može djelotvorno izgrađivati Božje kraljevstvo, katoličku vjeru u hrvatskom narodu.

Naš današnji predmet fokusira se na prilike u našem hrvatskom narodu. To je pitanje koje treba razmotriti na adekvatan način – ne iz izolirane perspektive, tako da bismo hrvatske prilike promatrali kao jedinstveni slučaj, nego to treba biti nužno u okviru cjelokupne situacije u današnjoj općoj Crkvi. Crkva je jedna i katolička – što znači sveopća, u kojoj opća strujanja utječu na njezine pojedinačne dijelove - mjesne Crkve, i bilo bi pretenciozno i pogrešno Hrvatsku izuzeti od tog pravila. Naprotiv,

uvidjet ćemo da se zbivanja na općoj razini u Crkvi, a naročito u zapadnim zemljama koje se kod nas promatraju kao uzor, itekako tiču našeg stanja, i da ona oblikuju život naše mjesne Crkve. Imajući to na umu, razmotrimo najprije u glavnim crtama stanje stvari u općoj Crkvi.

Kriza u općoj Crkvi

Pogledamo li razvoj zbivanja u Crkvi početkom ovog i u proteklom stoljeću, možemo jasno uvidjeti jednu točku koja predstavlja prekretnicu, koja će radikalno promijeniti daljnji tijek crkvenog života. Bio je to **Drugi vatikanski sabor** (1962.-1965.) nakon kojeg će uslijediti drastične promjene kako u životu Crkve, tako u nauku. Drugi vatikanski sazvao je papa Ivan XXIII. u jednom vremenu koje je bilo obilježeno općim optimizmom i vjerom u čovjekove neograničene mogućnosti. Nakon Drugog svjetskog rata prionulo se materijalnoj obnovi razrušenog društva – obnovi koja je bila uspješna i sve više napredovala te se činilo da čovječanstvo priprema put za svjetlu zemaljsku budućnost. Stvorio se dojam kao da čovjek svojim radom, svojim silama može sve postići te se pritom zaboravilo na ograničenost njegove naravi i onu temeljnu istinu da sve Bog vodi svojom providnošću na jedan način stavilo u stranu. Kao što nam psalam govori: *„Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se trude graditelji“* (Ps 126,1). Osim toga, društvo koje je prošlo kroz ratne strahote sada je nastojalo ići više putem pomirenja. Tome su posebno željele doprinijeti vjerske zajednice. Cijela ta atmosfera projicirala se na crkvenu situaciju. **Papa Ivan XXIII.** bio je prvi koji će promicati to usmjerenje. Prema njegovom uvjerenju, Crkva treba staviti u stranu sve ograde koje je dijele od onih različitih, koji su izvan Crkve. Treba im se što više približiti, i još dalje, treba staviti više čovjeka u središte – brinuti se za njegove želje i potrebe. Pritom će, sasvim razumljivo, ona eminentno nadnaravna preokupacija izgubiti svoj prvi plan. U tim prilikama bit će sazvan Drugi vatikanski sabor. Odmah u njegovom početku papa je izrazio načela koja trebaju voditi sabor: da ne treba više koristiti lijek kazne, nego samo lijek milosrđa. Također, osudio je tzv. proroke propasti i naznačio da cilj Koncila treba biti promicanje jedinstva kršćana i čitave ljudske obitelji. Tu možemo vidjeti u kojoj mjeri su one općedruštvene prilike oblikovale razmišljanje pape Ivana XXIII., i da im se on štoviše sasvim prilagodio. Ta će atmosfera uroditi drastičnim posljedicama. Uklonit će se sve dotadašnje barijere, ponajprije u samoj Crkvi. Papa će dati slobodan prostor onim teolozima koji su prije bili osuđeni zbog

krivih, modernističkih nauka i ti teolozi izvršit će – u sjeni progresivno orijentiranih biskupa, golemi utjecaj na tijek koncila.

Već u samom početku izvršen je jedan značajni prevrat. Nacrti dokumenata koje je kroz prethodnih nekoliko godina stvarala posebna pripravna komisija, pod utjecajem progresivnih prelata u trenutku su napušteni i koncil se našao u potpunoj neizvjesnosti. Trebalo se krenuti u stvaranje novih dokumenata – bez ikakve podloge, i upravo se tu otvorio prostor za utjecaj progresivističkih biskupa i teologa. Svemu je dodatno doprinijela činjenica da je i nasljednik na papinskoj službi, **Pavao VI.**, još dalje podržavao tu orijentaciju. Situacija među biskupima na koncilu bila je takva da većina nije imala neki poseban stav. Oni su jednostavno željeli slijediti ono što će odlučiti Crkva, ili drugim riječima – pratiti onaj tijek koji će oblikovati zbivanja na koncilu. Liberalni biskupi bili su u manjini. Isto to može se reći i za izričito tradicionalno orijentirane biskupe. No uz pomoć javnog mnijenja – svjetovnih medija koji su podržavali liberalizam, kao i obaju koncilskih papa, progresivistički akteri uspjeli su steći odlučni utjecaj i premda im nije uspjelo provesti u djelo sve svoje planove, ipak su uspjeli u dokumente ubaciti određene izjave iz kojih će u praksi kasnije ostvariti svoje planove.

Karl Rahner - jedan od vodećih progresivističkih teologa na II. vatikanskom saboru

Konačni dokumenti koje je donio Drugi vatikanski sabor bili su zato plod kompromisa s tom liberalnom strujom. U njima su sadržani pojmovi i duh koji je dotad, u tradiciji Crkve, bio sasvim nepoznat. Najznačajniju anomaliju u tom smislu predstavlja deklaracija o **vjerskoj slobodi**, Dignitatis humanae. Vjekovni je nauk Crkve da država ima obavezu promicati i štititi božanski objavljenu vjeru – katoličku religiju, a s druge strane ograničavati izraze drugih, krivih religija. Ovaj dokument tvrdi sasvim suprotno, da država svim religijama treba prinati jednaka prava i da samim time

država ne može biti katolička nego indiferentistička, agnostička. Tu je zatim **ekumenizam**, orijentacija kojom se na irenistički način pristupa drugim religijama – ističe se samo ono što je pozitivno u njima, a zanemaruje ono negativno – zablude koje odijeljuju od prave vjere, i time zatvaraju put prema spasenju. Time se izravno stvara dojam kao da su sve religije dobre i spasonosne, i stavlja u pitanje dogma da je Crkva nužna za spasenje. Potom je tu **kolegijalnost**, kojom se ograničava autoritet pape, biskupa, svećenika kao pastira i naučitelja. Stvaraju se razna vijeća i odbori – župna, biskupijska pastoralna vijeća, biskupske konferencije, koje u praksi prave pritisak i prisvajaju sebi prava i poziciju koja pripada pravim autoritetima. Čitavo to modernističko usmjerenje dobilo je svoj izraz i utjelovljenje i u liturgiji. Uveden je **novi obred Mise** koji je reformiran po ekumenskim principima – uklonjeno je gotovo sve ono specifično katoličko, a uvedene su stvari identične protestantskim obredima; stvari koje imaju antropocentrička obilježja i tako razvodnjuju duh pravog bogoštovlja – kulta koji iskazujemo trojedinom Bogu.

Sve te reforme urodile su očitim posljedicama u životu Crkve. Na temelju svih ovih krivih pojmova počeli su se **širiti krivi nauci – hereze** koje je Crkva svečano osudila. Počelo se otvoreno propovijedati da svatko može biti spašen neovisno o tome što nije katolik, što je izvan Crkve, u raskolu i krivovjerju, da mnoge istine više ne vrijede i da sada Crkva uči nešto drugo. Dovodi se u pitanje vjerodostojnost sv. Pisma – osporava se istinitost čuda i povijesna točnost izvještaja. Svećenika se počinje promatrati samo kao jednog službenika zajednice, a ne drugog Krista koji je po svetom redu primio vlast da prikazuje svetu Misnu Žrtvu i autoritet da vodi zajednicu. Zato svećenici napuštaju svoje kleričko ruho i počinju se odijevati svjetovno, formacija se u bogoslovijama liberalizira – nestaje tradicionalne teologije, duhovnosti i discipline. Šire se i zablude u moralnom nauku – unatoč službenim stavovima Crkve, širi se neposlušnost – odobrava se kontracepcija, nezakonite veze, pa u novije vrijeme čak i homoseksualnost. Gubi se naposljetku uopće vjera u nadnaravno – u anđeoski svijet, čudesa, postojanje đavla, stvarnost pakla i čistilišta. Sve to razumljivo vodi do apsolutne dekadencije crkvenog života. Zapadne zemlje u kojim je ova revolucija poprimila najveće razmjere, bilježe **drastičan pad svih pokazatelja – broja svećenika, redovnika i duhovnih zvanja, pad pohađanja Mise, krštenja, vjenčanja itd.** Primjerice, u SAD-u je 1960. god. bilo oko 1500 svećeničkih ređenja, dok ih je 1998.

bilo samo 460. U Francuskoj je također u pedesetima bilo oko 1000 ređenja, dok ih je u devedesetima samo oko stotinu. U pedesetima je oko 70 % katolika pohađalo Misu u SAD-u, dok ih je u 2000. ta brojka pala ispod 30 %. Godine 1950. više od 90 % Francuza bilo je kršteno kao djeca; danas je to manje od 60 %. Gotovo 150 tisuća odraslih obratilo se na vjeru u SAD-u 1960. god.; 2002. godine, taj broj je bio ispod 80 tisuća. Isti trendovi vrijede za Njemačku, Austriju, V. Britaniju, zemlje Beneluksa itd. Sve u svemu, na temelju objektivnih činjenica moramo ustanoviti kako je Crkvu – kao izravna posljedica defektnosti nauka i nove orijentacije II. vatikanskog zahvatila velika i snažna kriza koja se očituje u propadanju sveukupnog vjerskog života. To su posljedice modernizma – sustava zabluda koji je Crkva prethodno svečano osudila, a sada se u obnovljenom obliku uvukao i nametnuo u Crkvi; i ta kriza neće se nadvladati sve dok na općoj, najvišoj razini ne dođe do povratka na one iste principe koji su Crkvu vodili kroz sve vijekove.

Očitovanje postkoncilske krize u Hrvatskoj

To je ono što možemo ustanoviti za opće stanje u Crkvi. Pođemo li korak dalje u našoj temi, postavljamo si pitanje kako su se te prilike očitovale na hrvatsku Crkvu? Odgovor na to dobit ćemo ako razmotrimo na koji je način Crkva u Hrvatskoj reagirala na uvedene reforme. Uloga naših biskupa na Drugom vatikanskom saboru bila je istovjetna općoj slici koju smo ustanovili. Većina ih nije imala izričite stavove i naprosto je pratila tijek zbivanja usklađujući se s prevladavajućim strujanjima. Od onih tradicionalno orijentiranih valja istaknuti splitskog nadbiskupa Franića koji se posebno zalagao za tradicionalni nauk o mariologiji i o pojmu objave. Tu je bio i sarajevski nadbiskup Čekada koji se odlučno suprotstavio prijedlozima ukidanja latinskog jezika u liturgiji i proročki upozorio na strašne posljedice koje bi time uslijedile. S druge strane, među našim je biskupima bila prisutna opčinjenost idejom narodnog jezika u liturgiji. Kasnije će naši progresivistički teolozi i svećenici izgraditi mit kako su Hrvati promijenili tijek zbivanja na Drugom vatikanskom kada su uspjeli uvjeriti koncilske oce da je kod nas postojala liturgija na narodnom jeziku. No radi se zapravo o jednom običnom stereotipu, jer se rimska liturgija na staroslavenskom jeziku služila kod nas samo na vrlo ograničenom području dok se u svim hrvatskim krajevima služila tradicionalna latinska Misa kao u čitavoj Crkvi. Osim toga, staroslavenski jezik nije bio narodni već jedna arhaična varijanta liturgijskog jezika koja se vremenom nije mije-

njala. I da je zaista bilo tako, progresivisti bi sačuvali staroslavensku liturgiju, no ona je odmah nakon uvođenja nove Mise napuštena i nikad se više kod nas nije služila.

Sveti Ćiril i Metod od kojih potječe staroslavenska liturgija kao tradicionalni obred Crkve

Nakon koncila sve su one bitne reforme kod nas bez zadrške provedene. Uveden je novi obred Mise s jednim od najbržih prijevoda na narodni jezik, uvedeni su novi oltari prema puku, svećenici su napustili svoje kleričko ruho i počeli hodati u civilu, uvedena je pričest na ruku, napušteni su tradicionalni priručnici i zamijenjeni modernim teolozima – Rahnerom, de Lubacom, Balthasarom. Izgubila se i tradicionalna disciplina u svećeničkom odgoju kao i općenito – značajno je smanjena obaveza posta i nemrsa te broj zapovijedanih blagdana. Sve to doprinijelo je slabljenju vjerskog duha u narodu.

Kako su samo kobne bile posljedice okretanja od tradicionalnih, velikih oltara i uvođenja stolova prema puku. Oltar simbolizira Krista, koji se kao Žrtva prikazuje Ocu nebeskom za naše grijehe, i ta žrtva se na nesakramentalni način obnavlja u svetoj Misi. Zato je u tradicionalnom obredu svećenik okrenut prema oltaru, tj., prema Bogu, jer se njemu iskazuje čast i klanjanje. S druge strane, u novom obredu uveden je stol prema narodu – kao da se tu radi samo o okupljanju, animiranju zajednice, gdje svećenik nije više posrednik između Boga i čovjeka, nego samo jedan odabrani pojedinac iz naroda. Upravo na taj način djelovale su te promjene na svijesti kako svećenika, tako i vjernika. Zato su svećenici napustili svoje kleričko ruho i počeli se odijevati kao laici – kao da su službenici samo na određeno vrijeme, po ljudskom dogovoru, a ne trajno posvećeni Bogu u službi posvećivanja Božjeg naroda i spasenja duša. Što reći o napuštanju latinskog jezika i gregorijanskog korala, koji na tako jasan način progovaraju da se tu radi o otajstvu? Nasuprot tome, uveden je narodni jezik kao da se u bogoslužju radi

samo o jednom društvenom skupu, katehezi i propovijedi, a ne uzvišenom kultu koji iskazujemo Bogu. Što reći o pričesti na ruku, gdje se s posvećenim prilikama u kojima je Krist prisutan svojim tijelom i krvlju, dušom i božanstvom, postupa kao da se radi o običnom kruhu, kao da on nije prisutan u svakoj i pojedinoj čestici, koje se onda rasipaju te se događa svetogrđe? Možemo li zamisliti veći udarac na vjeru pojedinih katolika, koji će takvom praksom izgubiti strahopoštovanje prema Presvetom Sakramentu – a ako se ono izgubi, kako dalje vjerovati da je Krist u njemu stvarno prisutan? Sve te promjene nose sa sobom nedvojbeno ozbiljne, teške posljedice po vjersko shvaćanje pojedinaca i zato nije začuđujuće ako **katolici podložni tim praksama počnu gubiti vjeru u temeljne istine vjere**.

Posebno poglavlje treba posvetiti pitanju teološkog nauka u našim bogoslovijama i teološkim fakultetima. Nakon nekog vremena teološki je studij prestrukturiran, tako da su svećenički kandidati i laici-studenti u njemu izjednačeni, što može samo pojačati mnijenje da teološki nauk ne pripada izričito službi poučavanja i vođenja Božjeg naroda, nego je stvar osobnog studija kojemu se može svatko posvetiti. No još je važnije pogledati kakav se nauk počeo predavati – i kakav se danas predaje na našim teološkim fakultetima. S punim pravom možemo ustvrditi da se nastoji u stopu pratiti liberalne, modernističke trendove, teologe iz zapadnih zemalja. Na našim se teološkim učilištima vjerno predaje nauk II. Vatikanskog o vjerskoj slobodi, da država danas ne može biti službeno katolička, već da svakoj religiji i svjetonazoru treba dati jednaka prava. Sve revnije se promiče krivi ekumenizam – da više nije odlučno ono što nas razlikuje od drugih religija, nego samo ono što je zajedničko i da poslijedično sve religije mogu voditi spasenju. Tumačenje sv. Pisma nailazi na strahovite promjene. Odbacuje se vjekovni nauk Crkve o nezabludivosti sv. Pisma i osporava povijesna utemeljenost brojnih svetopisamskih izvještaja. Na našim župama sve više se ostvaruju načela kolegijalizma – uvode se razna župna vijeća koja svećeniku malo – pomalo ograničavaju autoritet. Generalno gledajući, nameće se naturalistički duh koji potkopava vjeru u nadnaravno tako da se vjera u čudesa, duhovni svijet, postojanje pakla, čistilišta stavlja u pitanje.

Na koji način može jedan svećenik formiran na tim principima narodu prenositi vjeru i voditi ga prema spasenju? Ako on izgubi vjeru da je katolička vjera nužna za spasenje, njegov misionarski duh će se posve ugasiti i on će pretvarati Crkvu u

puku humanitarnu organizaciju. Ako izvještaji sv. Pisma – izvještaj o stvaranju, starozavjetni događaji, Isusove riječi i čudesa, nemaju realnu nego samo simboličku vrijednost, kakav onda značaj uopće mogu imati za nas? Neće li tada i naša vjera postati fiktivnom, odijeljenom od stvarnog života? Ako se svećenikov autoritet srozava, kako on može ostvarivati od Krista povjerenu zadaću da vodi i upravlja Božji narod putem spasenja? Kako može ispravljati zastranjenja i zablude, štititi Božji narod od utjecaja zloga i od duha ovog svijeta?

Očito je dakle kako je čitava ta orijentacija, nauk i prakse koje proizlaze iz modernizma, toliko suprotni vjekovnom nauku Crkve i toliko destruktivni za njezin život, da nijedan katolik – ako on zaista želi ispovijedati i živjeti vjeru kako nam ju je predala Crkva, ne može na njih pristati. To je nešto što mora biti očito i neupitno, ako čitavoj stvari pristupimo s iskrenom željom i namjerom. Moramo priznati da danas ima puno katolika koji o tome ne vode brigu, koji se svjesno prilagođavaju duhu svijeta – vjeruju u skladu s modernističkim naukom i tako žive. No ima i onih, što je možda još žalosnije, koji žele iskreno služiti Gospodinu, ozbiljnije i dublje živjeti svoju vjeru, ali zbog ljudskih obzira pristaju na kompromise. Svaka revolucija mijenja javni mentalitet. Ono što je prije bilo normalno i samorazumljivo, nakon prevrata postaje konzervativnim, ekstremnim, a oni koji su prethodno slovili za liberale, sada postaju navodno umjerenima. Identičan se proces dogodio u Crkvi nakon kobnih koncilskih reformi. Mišljenja koja je prethodno Crkva najodlučnije osudila, postala su tzv. 'mainstream', a oni koji su bili odlučni i dalje se držati tradicije, počeli su se označivati kao reakcionarima, zaostalo konzervativnima. Pritom su veliku ulogu odigrale upravo one skupine koje podržavaju uvedene reforme, ali se predstavljaju vjernima Crkvi zato što te reforme tumače na konzervativni način. U govoru o krizi u Crkvi u tradicionalnim krugovima takve skupine naziva se **neokonzervativcima**. Tu se zapravo ne radi o ničemu drugome nego o suptilnom prihvaćanju modernizma pod konzervativnim predznakom. Ti krugovi prihvaćaju nauk o vjerskoj slobodi i zastupaju da koncilski dokumenti i novi obred Mise nisu po sebi problematični, nego samo njihove interpretacije. Zato oni odbacuju ideju da je nužan potpuni povratak Tradiciji. No takvi su stavovi umjetni, neutemeljeni i pogrešni jer osim onih izričito krivih stvari – koje se nikako ne mogu opravdati, očito je da se reforme u gotovo svim slučajevima tumače na liberalni način. To ne može biti slučajno.

Dvoznačnosti su u koncilske dokumente uvedene upravo zato da bi otvorile prostor liberalnim tumačenjima. Oni nam nisu potrebni da bismo izvukli tradicionalna shvaćanja, jer to već imamo u prijašnjim dokumentima. Nije nam potrebna nova Misa da bismo je služili na velikom oltaru, na latinskom jeziku, bez koncelebracije, bez pričesti na ruku. To sve – i još puno više, ono toliko važno poput molitava ofertorija (prikazanja) i drugih misnih molitava, imamo u tradicionalnom obredu. Nova Misa je konstruirana zato da bi se sve te devijacije uvele. I zato nije nikakva slučajnost da se na taj način novi obred služi u 99 % slučajeva. Isto tako nije slučajno da se u jednakom omjeru tekstovi koncila tumače na liberalni i krivovjerni način.

Pravo rješenje za današnje prilike u Crkvi

Time dolazimo do jasnog odgovora na naše naslovno pitanje: **nema drugog puta za obnovu katoličke vjere**, kako u čitavoj Crkvi, tako u hrvatskom narodu, **od potpunog povratka tradicionalnom katoličkom nauku, teologiji, duhovnosti, disciplini**. Katolička tradicija je bitan dio, jedini i savršeni izraz katoličke vjere. **Nikakav kompromis s osuđenim, modernističkim naucima neće postići tu obnovu, jer svaki krivi nauk nosi u sebi sjeme propasti.** Nećemo taj čisti tradicionalni nauk pronaći u spisima naših progresivističkih postkoncilskih teologa, poput Šagi-Bunića, Bajsića, Turčinovića. Ti su isti bili osnivači i voditelji tzv. TDKS-a, kompromiserskog udruženja koje se povezalo s komunističkim režimom, dotle da ga je sam kardinal Šeper osudio. Nećemo ga pronaći u promicateljima koncilske orijentacije, knjižarama poput Kršćanske sadašnjosti ili Crkve u svijetu koje su izdavale modernističke i heretične naslove. KS je bio izdao zloglasni Holandski katekizam, koji je sasvim nekatolički dotle da ga je sama kardinalska komisija osudila. Izdao je knjigu bivšeg pomoćnog bečkog biskupa H. Krätzla u kojoj se on zalaže za kontracepciju, ređenje žena i druge modernističke nauke. Izdao je jednu knjigu pod naslovom „Velikani vjere“, gdje se u istu kategoriju stavljaju katolički sveci zajedno s Lutherom i Calvinom. Splitska kuća Crkva u svijetu izdala je knjigu kardinala Kaspera „Isus Krist“ u kojoj se niječu nebrojena Isusova čudesa i evanđeoski događaji (i ta knjiga naravno ulazi u formaciju budućih svećenika). Tu je zatim Svjetlo riječi koje ide dotle da preporuča naslove heretika Hansa Kunga, pa ultraprogresivistički časopis Concilium koji je dobio preporuku od dvaju nadbiskupa. Takvi nauci sigurno ne mogu voditi prema obnovi vjere, već

samo prema propadanju i gubitku vjere.

Rješenje nisu ni konzervativne izdavačke kuće i pokreti koji će na djelovanje tih vukova u ovčjem ruhu šutjeti i ponašati se kao da to nije važno. Poslanje Crkve nije samo pozitivno iznositi nauk, nego da bi ona to mogla uspješno činiti, treba omogućiti zdrave uvjete u kojima se to može ostvariti. Sav naš trud oko pozitivnog izgrađivanja vjere bit će uzaludan ako zanemarimo sve one faktore koji djeluju destruktivno po vjeru. Bit će uzaludan ako ćemo samo pasivno promatrati širenje zabluda i ako ih iz krivog poimanja poslušnosti nećemo suzbiti. Koji je smisao slati mladića koji želi postati svećenik u modernu bogosloviju u kojoj će biti podučavan nebrojenim zabludama i krivovjerjima, pa makar uz upozorenja i sav trud da se te opasnosti izbjegnu i nadopune zdravim naukom? Koji je smisao sudjelovati na novoj Misi uza sav trud da budemo sabrani i iskažemo Bogu čast i klanjanje, ako je ona prožeta zlouporabama, svetogrđima te iskrivljuje temeljni pojam o sv. Misi i o temeljnim istinama vjere?

Upravo to je stvarnost s kojom se susrećemo. Koliko je katolika koji žele dati ono najviše za Boga, koji uočavaju probleme, ali ne nalaze dovoljno odlučnosti da postupe na pravi način jer se drže obveznima poslušnošću. No, autoritetima u Crkvi nije dana vlast da ruše, nego da izgrađuju vjeru. Nije im dana vlast da podržavaju hereze, zablude i svetogrđa koje vode duše u propast, nego da promiču pravu katoličku vjeru koja jedina vodi prema spasenju. Zato ni naša poslušnost nije vezana na stvari koje su protivne od Boga objavljenoj, katoličkoj vjeri. Naprotiv, baš u tom slučaju dužni smo otkazati svoju poslušnost, dužni smo prokazati i boriti se protiv tih zabluda, iz vjernosti i poslušnosti prema Bogu koji osuđuje sve ono što je protivno njegovoj Riječi, njegovoj objavi.

Gospodin Bog trojedini, njegova vječna Riječ koja je tijelom postala i objavila nam sva božanska otajstva – Isus Krist, traži od nas

vjernost ispovijesti vjere koju je Crkva na nepogrešivi način potvrdila na Tridentskom saboru, a u njoj stoji: *„Odobravam i najčvršće prihvaćam apostolsku i crkvenu predaju i ostale običaje i uredbe iste Crkve“*. Te nadalje: *„Prihvaćam i odobravam primljene i odobrene obrede Katoličke crkve kod svečanog podjeljivanja sakramenata“*. Ta crkvena predaja ili tradicija nisu novotarije koje su uvedene kako bi se Crkvu prilagodilo nekatoličkim zajednicama i ovome svijetu, i zbog kojih su već nebrojeni katolici kompromitirali ili izgubili svoju vjeru. Ta **tradicija** je ono što Crkva vjerno čuva od samih svojih početaka – ona je **savršeni izraz katoličke vjere i jedino po njoj mogu doći istinski plodovi za duhovni, vječni život**.

Vjeru u našem narodu izgradio je i othranio **tradicionalni rimski obred, koji se u njemu služio od stoljeća sedmog**. Nije bilo potrebno da svećenik čitavo vrijeme gleda prema narodu – kao što su to uveli protestanti kojima su se naši preci odlučno suprotstavili, ili da sve govori glasno i na narodnom jeziku da bi narod sačuvao katoličku vjeru. Bilo je jedino potrebno da se čuva istinsko katoličko bogoslužje, istinski kult upućen trojedinom Bogu, čija je otajstvenost i uzvišenost jasno svjedočila katoličku vjeru. Nasuprot tome, antropocentrične reforme koje su uvedene narod nikad nije tražio već ih je nametnuo progresivistički lobi i unatoč optimističnim obećanjima, nije uslijedio porast vjere u narodu nego sasvim suprotno.

Hrvatski sabor posvetio je 1687. god. našu domovinu svetome Josipu kao svome zaštitniku. On je učinio **zavjet** da će izgraditi svetište na čast **Presvete Krvi Kristove** za vrijeme pogibli kuge, 1739. god. Prema koncilskom nauku o vjerskoj slobodi – nauku koji podržavaju ne samo modernisti, nego i neokonzervativci, taj čin danas bi bio nemoguć. Pod lažnim liberalnim načelima, danas bismo se pri pomisli da bi naša državna vlast poduzela javni čin ispovijesti katoličke vjere, trebali stidjeti i odbaciti je kao nešto nazadno, kao iluziju. No odatle je očito da takvi ljudi zapravo ne žele da Hrvatska bude katolička. Takvi ljudi ograničavaju vjeru samo na privatno područje i de facto odba-

cuju katolički nauk o Kristovoj kraljevskoj vlasti nad društvima. No mi želimo da Hrvatska bude katolička. Želimo da se to ostvari ne samo pojedinačno – jer statistički gledano, to jest slučaj (jer se katolicima izjasnilo 86 % pučanstva – premda mnogi od njih samo nominalno), nego da čitav naš narod živi katoličkim duhom, da nad našim hrvatskim društvom vladaju načela katoličkog društvenog uređenja. Tada će na naš narod sići blagoslov i u onim zemaljskim stvarima, na koje se toliki naši bližnji žale. Želimo to, nastojimo oko toga i molimo jednako kao što su to činili brojni velikani naše vjere, poput **blaženih Alojzija Stepinca i Ivana Merza**. Za njih katolička obnova hrvatskog naroda nije bila iluzija, za njih Kristova kraljevska vlast nad hrvatskim društvom nije bila nazadna ideja koja bi se kosila s ljudskom slobodom. Naprotiv, za njih je to bio prvi i samorazumljivi cilj poslanja jednog katolika. Njihova duboka vjera poticala ih je da predaju čitavo svoje biće, sve svoje sposobnosti i trud za taj uzvišeni cilj – koji nisu promatrali iz svojih ograničenih ljudskih nazora, nego u vjeri da je Bogu koji je stvorio nebo i zemlju, koji je podigao palog čovjeka iz grijeha, sve moguće.

Molimo Gospodina uskrslog da ojača u nama tu vjeru u njegovu svemoć, u njegovu providnost, utecimo se zagovoru sv. Josipa, koji kao što je skrbio za svetu Obitelj, neka svojom nebeskom zaštitom i zagovorom pritekne u pomoć hrvatskom narodu u svim njegovim nevoljama i potrebama, i da bi postao potpuno odan katoličkoj vjeri i vlasti Krista Kralja!

Bl. Alojzije Stepinac:
Naš je cilj potpuna kristijanizacija našega naroda

Pred nama stoji liberalna štampa, koja općenito radi na dekristijanizaciji, a kod nas na dekristijanizaciji našega naroda. Ona je poput Golijata oboružana do zubi. Njoj nasuprot stoji nejaka katolička štampa. Moramo li klonuti kod te pomisli? Mislimo da ne. Kod nas ne smije biti straha. Naš je cilj i nakana jasna. Ona je: širiti što veću slavu i čast Gospodina Boga. Naš je cilj potpuna kristijanizacija našega naroda.

To je ono za čim težimo. Kad je to naša svrha, onda mora biti i veliko naše pouzdanje u Boga. Nemoguće je da nas On u tom radu ostavi na cjedilu. Osim toga moramo i mi upotrijebiti sva sredstva: raditi svjesno, sakupljati predplatnike i sredstva, gdje god se može, i mnogo moliti, jer molitva je najjače oružje, koje imamo u svojim rukama. Po molitvi možemo postići sve.

Naš je cilj, da naš narod zauvijek ostane katolički. A kad je naša nakana tako čista, onda mora biti i veliko naše pouzdanje u Boga. A mi u tom radu moramo upotrijebiti sva sredstva koja nam stoje na raspolaganju, i naš je konačni uspijeh osiguran.

(Propovijedi, poruke, govori 1934.-1940.; Zagreb, 2000., str. 16)

Bl. Ivan Merz o liberalizmu, vjerskoj slobodi i katoličkoj državi

KRŠĆANSKI DRUŠTVENI POREDAK

2. Predavanje: O suvremenim zabludama i lošem stanju (dekadneci) današnjega ljudskog društva

POSLJEDICE LIBERALIZMA.

Sloboda savjesti i vjere: Liberalizam traži slobodu savjesti i prema tome slobodu vjeroispovijesti.
On kaže: „Čovjek ima pravo vjerovati što ga je volja i izabrati onu vjeru koja mu se bolje sviđa.“
On kaže: „Meni se više sviđa Muhamedova vjera jer ona ne traži od čovjeka da vjeruje u Presveto Trojstvo koje ljudski um ne može dokučiti ili ne ću pristati uz nijednu vjeru jer Boga nema.“
Liberalizam, dakle, daje čovjeku potpunu slobodu da vjeruje što ga je volja. – To je krivo načelo.

Mi katolici kažemo: Ne smijem vjerovati što me volja, već što je istina, pa makar moj razum tu istinu ne može u cjelini shvatiti. Ne smijem prihvatiti krivu vjeru, već sam dužan priznati pravu – to jest katoličku vjeru.

Država koja je zadojena liberalnim krivovjerjem kaže:
„Budući da čovjek ima slobodu ispovijedati vjeru koju hoće, ja ću štititi jednako sve vjere.“
I to je krivo.

Kao što otac obitelji mora štititi samo prava načela svoje djece i uputiti ih i ukoriti ako najednom počinju na primjer govoriti: „ne trebam slušati majku, ne trebam biti uslužan siromasima“ – isto je tako država po sebi dužna štititi pravu vjeru, a krivim vjerama ne dati slobodu.

Prigovorit ćete: „Pa što onda ako se nalazimo u jednoj državi koja nije katolička po svome pučanstvu?“

Odgovor je posve lagan. Načela što ih izlažemo jesu ideal i vrijede za idealni društveni poredak.
U tom idealnom društvenom poretku narod je katolički, državnici i zakoni su katolički, a država i Crkva Kristova tako su tijesno povezani kao duša i tijelo.
Danas, na žalost, takvih je država malo. Unatoč tome je svim

katolicima ideal da jednom sve države ovoga svijeta postanu takve.

Međutim, danas gdje je stanovništvo po vjerama izmiješano, dužnost je države da se drži ovoga načela: Ne smijem ništa učiniti što bi naškodilo općemu dobru. Ako bi na primjer tko ometao kojoj krivoj vjeri slobodu, njezini sljedbenici bi se pobunili, nastao bi nered i opće bi dobro od toga stra-dalo. Stoga, da izbjegne većemu zlu, često puta je katolički državnik dužan dati slobodu mnogim zablu-dama, vjerama ili slično. No time on nikada ne pušta s uma kako je ta sloboda, koja se daje zabludama, ipak jedno zlo i kako uvijek treba težiti za idealom i jedino prava vjera ima pravo na slobodu.

Nadalje, država koja zastupa načela liberalizma ne odaje Bogu nikakvu čast zato što kaže: „Mene se ne tiče bio Bog ili ne bio.“

I to je velika zabluda jer znamo da Bog nije stvorio samo pojedinog čovjeka, već i državnu zajednicu. Bog, naime, na životu održava pojedine ljude iz kojih se sastoji država. Kao što stvorenje mora odavati Tvorcu čast, kao što čovjek kao privatnik mora davati Bogu čast, tako i država mora Bogu po svojim vođama, javno i službeno, odavati čast. Same poganske države su to činile.

U katoličkim državama se Bogu ta čast mora odavati onako kako to od Boga objavljena, to jest katolička vjera traži. I katoličke obitelji, organizacije, općine, županije, narodi dužni su Bogu odavati čast, kao svom Gospodaru.

Praktične posljedice toga liberalnog načela slobode savjesti i vjere jesu ove: svaki čovjek ima slobodu širiti najužasnija načela, živjeti najnećudorednijim životom, navaljivati na državni ugled, širiti nemoralne knjige, otvarati mješovite kupke i besramne plesne škole. Stoga vidimo da se temelji država ruše, državnici nisu sigurni za svoj život, po svuda se širi korupcija,

nećudorednost – a nitko nije u stanju to propadanje zaustaviti.

Jedino Katolička crkva je u stanju svojim naukom usrećiti države: ona naučava načelo da istina i zabluda ne smiju biti ravnopravne, u idealnom poretku ne smije postojati sloboda savjesti i vjere, već jedino istinita vjera ima pravo na opstanak. A ondje gdje narod više nije katolički, interesi općega dobra i manjega zla (da se izbjegne veće zlo) iziskuju da se dâ sloboda ne samo istini, već i zabludi. Ali istini i pravoj vjeri u svakom slučaju valja dati slobodu (neki bi, naime, htjeli samo krivim vjerama i zabludama dati slobodu, a slobodu Katoličke crkve u zametku ugušiti) pa i onda kad država nije katolička.

Tu slobodu katoličkoj vjeri i katoličkoj savjesti nema ni jedna država u svijetu pravo ograničiti (pa ni Kina ni Japan – gdje su i narodi i institucije potpuno poganske) jer je bitno pravo svakoga čovjeka slobodno vršiti zakone jedine prave vjere i tako postići u nebu svoju konačnu svrhu radi koje ga je Bog stvorio.

Svaka je država dužna pomagati čovjeku da postigne svoju konačnu svrhu – dužna je štititi katoličku vjeru, dati slobodu samo istini i dobru.

(Orlovski vjesnik, Zagreb, 15. 2. 1928., br. 2., str. 8.
- Nacrti predavanja za Orlove)

Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 45

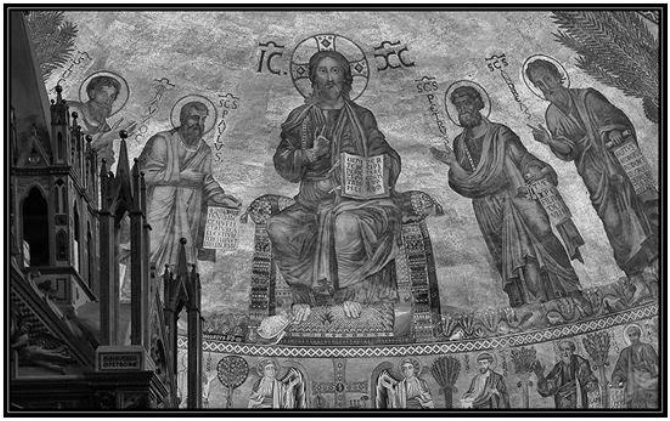

Donosimo u hrvatskom prijevodu Pismo prijateljima i dobročiniteljima broj 45. koje je 7. listopada 1993. godine uputio pater Franz Schmidberger, ondašnji Generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X, a koje je objavljeno i u časopisu Civitas 2007. godine pod naslovom: „Načela kršćanskog društvenog uređenja". U ovom se pismu govori o kršćanskom društvenom uređenju u duhu Tradicije Crkve, s onim istim žarom i ljubavlju prema kršćanskom, katoličkom društvu i kulturi kako je govorio i naš blaženi kardinal Stepinac. Premda nam se i samo razmišljanje o kršćanskom društvenom uređenju danas čini nečim nedostižnim, čak i čudnim i dalekim, zamislimo koliko bi se naš narod duhovno obnovio kad bi se počeo ostvarivati, barem djelomično, dolje navedeni nacrt!

Dragi prijatelji i dobročinitelji!

Kako bi otprilike moglo izgledati kršćansko društveno uređenje primijenjeno na današnje vrijeme? Dopustite nam o tome postaviti nekoliko međaša u obliku aksioma koje pojedinačno valja promišljati i razvijati. Pri tome se orijentiramo po naravnom pravu, Svetom pismu i, dakako, po papinskom nauku koji se tiče države i društva.

1. Kršćansko se društveno uređenje temelji na naravnom pravu koje je sa svoje strane usađeno u svakog čovjeka i objektivno izrečeno u 10 Božjih zapovijedi. Osim toga, obve-

zuje ga religija koju je jedinu utemeljio Bog, sveta Crkva sa svojom vjerom i riznicom milosti; jer nadnaravni red spasenja je za svakog pojedinog čovjeka nakon istočnog grijeha apsolutan, za društvo moralno nužan, čak i za postizanje čisto naravnog bonum comune – općeg dobra.

2. Vlast u državi i društvu ne dolazi od naroda, od baze, nego od Boga: „non est enim potestas nisi a Deo - Jer nema vlasti doli od Boga“ (Rim 13,1). Prema tome, narod na izborima označava samo one koji njime trebaju vladati, ali im ne daje autoritet; isto tako, ne može smjenjivati vlade kako želi. Osim toga, postoje legitimne vlade koje nisu proistekle iz izbora, primjerice nasljedna monarhija.

3. Odgovara li današnje načelo „svaki glasač ima jedan i isti glas (one man one vote) doista naravnom redu? Jedan otac obitelji ima više odgovornosti te naravno i dublji uvid u dobro društva od svojeg sina koji je tek postao punoljetan; jedan poduzetnik s tisuću namještenika nosi veću odgovornost od svojeg najmlađeg naučnika. Zar ne bi izborno pravo koje se bitno oslanja na glave obitelji, obitelji kao društvenoj stanici dalo posve drugi položaj?

4. Osim toga, možemo se upitati jesu li stranke zbilja pridonijele dobru jednoga naroda ili štoviše njegovoj podjeli. Zar na njihovo mjesto ne bi mogli stupiti oni kršćanski muževi koji se ističu ćudorednom zrelošću i životnim iskustvom, smislom za pravednost i brigom za opće dobro?

5. Centralizam dovodi do napuhanog aparata dužnosnika s mnogo ureda, mnogobrojnim formularima i poglavito do anonimnog autoriteta. Federalizam, društvena međutijela, načelo supsidijarnosti i prije svega osobna odgovornost odgovaraju daleko više ljudskoj naravi i time i Božjoj volji. Posljednji izrod centralizma jest internacionalizam sa svojim uništenjem samostalnih naroda i kultura.

6. Jedno kršćansko društveno uređenje priznaje na građanskom području, dakako, sklapanje braka pred Crkvom, i napose - ne priznaje građansku rastavu braka. Nerazrješivost braka je štoviše jedan od njegovih glavnih stupova.

7. Prema tome, ono se bori protiv priležništva kao i predbračnih i izvanbračnih odnosa. Ono zaustavlja i prodaju kontracepcijskih sredstava.

8. Ono protjeruje iz javnog života također i bogohulstvo, homoseksualnost i pornografiju; kažnjava pobačaj i odbacuje eutanaziju kao i droge. Također zatvara masonske lože i zabranjuje tajna društva.

9. Budući da postoji samo jedna istinska religija koju je utemeljio Bog, ono zabranjuje krive religije i kultove ili ih tolerira samo po načelima razboritosti, a da im nikada ne priznaje naravno pravo na postojanje. Kršćanka država podupire djelovanje Crkve, ona je štiti i brani jer je težnja za vremenitim općim dobrom bez božanske vjere i milosti praktično nemoguća.

10. Koje je ovo bonum commune, ovo opće dobro? Zacijelo se u prvom redu ne sastoji u materijalnom blagostanju, nego u duhovnom dobru i kreposnosti građana, miru u redu – to je naime bit mira – u nutrini kao i prema vani.

11. Kršćanska država štiti i podupire obitelj, osobito obitelji s puno djece; ona podupire školstvo i odgojni sustav koji je primarno u rukama roditelja i Crkve; ona podupire privatnu inicijativu i privatno vlasništvo (privatni posjed) koje čovjeku daje istinski prostor slobode i čuva ga od pogibeljnih ovisnosti.

12. Dobro valja nazvati dobrim, a zlo zlim; krjepost valja hvaliti i nagraditi, a grijeh i porok kazniti. Kazna ima ponajprije vindikativni (odmazdni) karakter kako bi se narušeni red ponovno uspostavio. K tome, ona u sebi krije i medicinski vidik: želi poboljšati, obratiti zločinca. Radi ovog cilja potrebna je određena duljina boravka u zatvoru, još i više dobro zatvorsko dušobrižništvo s predavanjima, duhovnim vježbama, razgovorima i češćom mogućnošću ispovijedi.

13. Smrtna kazna za teške zločince (ubojstvo, trgovina drogama) nosi u sebi ovaj odmazdni karakter i po svjedočanstvu zatvorskih dušobrižnika mnoge krivce dovodi do obraćenja. Osim toga, ona je važno je sredstvo zastrašivanja.

14. Dosta je tiranije krupnog kapitala i velikih banaka! Novac jest i ostaje samo jednostavno sredstvo razmjene: niti je cilj, a niti sam po sebi donosi plodove. Stoga je Crkva u svim vremenima zabranjivala špekulanstvo.
15. Polarizacija bi se poslodavaca i radnika sa sindikatima i štrajkovima mudro nadvladala ute-

meljenjem korporacija, to jest udruživanjem poslodavaca i radnika jedne struke radi obrane zajedničkih interesa.

16. Poduzetnici su uvijek i očevi svojih djelatnika. Oni im trebaju ne samo pošteno isplaćivati plaću, nego su i duhovno, pa čak i u vjerskom pogledu suodgovorni za njih. I oni, dakle, trebaju skrbiti za njihove obitelji i davati im dobar primjer s obzirom na odlazak na sv. Misu i primanje sakramenata. Zar osim toga ne bi bilo pametno da se kršćanski poduzetnik ujutro na početku radnog vremena sa svojim namještenicima okupi pred slikom raspetog Gospodina ili Presvetog Srca Isusova da rad i muku dana žrtvuje Bogu i da se zazove Njegov blagoslov na to djelo?

17. Poljodjelstvo je temelj svake zemlje. Između ostaloga, jednostrane su subvencije dovele do prevelike proizvodnje. Kao posljedica se daju subvencije za neobrađivanje zemlje. Ova je povlastica neplodnosti jedinstvena u ljudskoj povijesti i izravno suprotstavljena Božjoj naredbi: „Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite!“ (Post 1,28). Može se povući zanimljiva paralela između državnog podupiranja sterilnosti zemlje i državnog podupiranja sterilnosti obitelji. Osim toga, ova politika nužno dovodi do uništenja obiteljskog gospodarstva i do stvaranja agrarnih tvornica po primjeru kolhoza.

18. Jedan narod bez volje da obrani svoju zemlju i njezine žitelje, svoje granice i svoju kulturu, a osobito vjeru i Božje kraljevstvo, sam sebe izdaje. Između misionara i vojnika postoji uska povezanost: prvi naviješta vjeru i izgrađuje Božje kraljevstvo, drugi brani jedno i drugo od unutarnjih i vanjskih neprijatelja. Biti vojnik po sebi je dakle časno; tu pronalazimo mnoge svece: svetog Sebastijana, tebansku legiju itd.

19. U kršćansko društveno uređenje spada osobito i ljubav prema zemlji, prirodi, narodu, radu, domovini s njezinim običajima i tradicijama, njezinoj kulturi i povijesti. Gubitak vlastitih korijena, bijeg sa sela i gužvanje u velikim gradovima s njihovim bezličnim stambenim blokovima bez igrališta za djecu i kontakta s prirodom koju je Bog stvorio nisu blagoslov, nego prokletstvo.

Dragi prijatelji i dobročinitelji! Svaki dan molimo u Očenašu: „adveniat regnum tuum“, dođi kraljevstvo Tvoje. Prema geslu našega zaštitnika, svetog Pija X. - instaurare omnia in Christo“, nije posrijedi samo spašavanje svete Misne Žrtve, nego upravo obnova svega - pojedinaca, društva kao i Crkve. Pritom su nam pred očima veliki povijesni primjeri: sveti Henrik, car Svetog rimskog carstva; sveti Ljudevit, kralj Francuske; sveti Stjepan Ugarski, sveti Vjenceslav Češki, sveti Eduard od Engleske, sveti Olaf od Norveške, velika kraljica Izabela Kastiljska. I među državnicima se nalaze veliki ljudi kao Garcia Moreno iz Ekvadora ili Dollfuß u Austriji. A mi se možemo samo diviti onim francuskim gradonačelnicima koji su 1992. godine po posveti svojih općina Presvetom Srcu Isusovu javno proglasili blagu vladavinu Krista Kralja nad svojim zajednicama.

Smjerokaz u životu Crkve?

p. Franz Schmidberger

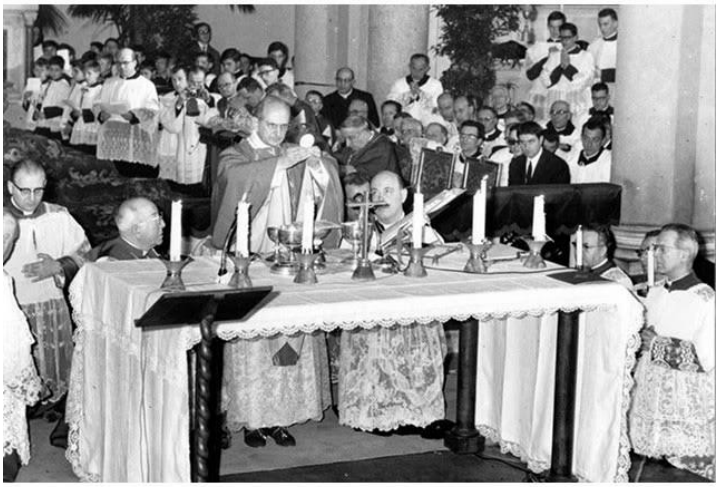

Prema Katoličkoj novinskoj agenciji, papa Franjo je prošle nedjelje u povodu pedesete obljetnice prve papinske Mise na narodnom jeziku

slavio liturgiju u naslovnoj crkvi kardinala Kaspera *Ognissanti* u jugozapadnom dijelu Rima. I zbilja, papa Pavao VI. je 7. ožujka 1965. točno u toj crkvi prvi put celebrirao Misu na talijanskom jeziku.

Tom prigodom hvalio je papa Franjo narodni jezik kao jednu „veliku duhovnu pomoć“ rekavši da on iznova oživljuje vezu čovjeka s Bogom. Dodao je da je liturgijska reforma nakon II. vatikanskog sabora smjerokaz za Crkvu. Autentična liturgija je poglavito izvor života i svjetla za naš put vjere.

S obzirom na propadanje bogoslužja i vjerskog života uopće, svjesni katolik zbog takvih tvrdnji trlja oči i pita se da li možda sanja. No onda mora priznati da je pri svijesti i da s obzirom na poražavajuće činjenice riječi Vrhovnog pastira svjedoče prije o priželjkivanjima i uljepšavanjima, u svakom slučaju, o gubitku doticaja sa stvarnošću. Potkrijepimo naše tvrdnje najprije kvalitativno, a onda kvantitativno:

1. Kvalitativno

a. Već su 1969. kardinali Ottaviani i Bacci napisali u svojem predgovoru *Kratkom kritičkom pregledu Novog reda Mise* da on „s obzirom na nove elemente za koje izgleda da su ondje uklopljeni i implicirani (premda ih se može različito vrjednovati), predstavlja kako u cjelini, tako i u pojedinostima, zapanjujuće udaljavanje od katoličke teologije o svetoj Misi, kako je formulirana na XXII. zasjedanju Tridentskog sabora“. Ovdje se dakle radi o propadanju, a ne o obnovi.

b. Liturgija je bitno teocentrična, Žrtva svete Mise je žrtva hvale, zahvale, zadovoljštine i prošnje. Ona ima i poučni karakter, koji ipak dolazi na drugo mjesto. U novoj liturgiji, koja stavlja pouku na prvo mjesto, ne može se previdjeti utjecaj protestantskih pastora kod njezine izradbe.

U novoj liturgiji otpočinje antropološki zaokret, pritajeno udaljavanje od Boga i očito priklanjanje čovjeku, karakteristično predstavljeno u oltaru prema puku o kojemu papa Pijo XII. u enciklici *Mediator Dei* od 20. studenog 1947. još kaže da se udaljuje od pravoga puta „tko oltaru želi ponovno dati stari oblik menze“.

U istoj enciklici kaže isti Prvosvećenik o narodnom jeziku u liturgiji sljedeće: „No svakako se mora osuditi nepromišljena smionost onih koji namjerno uvode nove liturgijske običaje (…). A da se to i događa,dragi sinovi i časna braćo, to znamo i silno žalimo, i to ne samo u neznatnim stvarima, nego i u vrlo važnima. Ima ih, na primjer, koji se kod vršenja svete euhari-

stijske žrtve služe živim narodnim jezikom". On označuje latinski jezik kao „jasan i plemeniti znak jedinstva i zgodno sredstvo protiv bilo kojega iskrivljavanja pravog nauka". Stoga su se svi narodi svih vremena u kultu služili posebnim kultnim jezikom kako bi u bogoslužju istupili iz profanog područja i svagdašnjice.

Kardinal Ratzinger, kasniji papa Benedikt XVI., napisao je u zborniku posvećenom Klausu Gamberu 1989. godine važne riječi: „Ono što se dogodilo nakon Koncila nešto je sasvim drugo: umjesto izrasle liturgije imamo skrojenu, fabriciranu liturgiju. Napustili smo organski, životni proces rasta i razvoja tijekom stoljeća, i zamijenili ga – prema uzorku tehničke proizvodnje – fabrikacijom, banalnim proizvodom hira trenutka".

I zbilja je liturgija nakon II. vatikanskog sabora te poglavito Novim obredom Mise većim dijelom izgubila svoj sakralni karakter. Pojam žrtve morao je ustupiti mjesto pojmu bratske gozbe, veličajne stare prikazne molitve zamijenjene su židovskim blagoslovom kod stola. Time je liturgija izgubila svoj odlučujući utjecaj za kršćanski i Bogu posvećen život koji je uvijek žrtva. Karakteristično za ovu desakralizaciju i profaniranje, za gubitak duha klanjanja jesu Pričest stojeći i Pričest na ruku. Uz sva ova zla pridružuju se još i bezbrojne zloporabe i stranputice kao primjerice karnevalske mise ili mise za mlade s čipsom i Coca-colom. Time se vjerski život u kršćanskom puku sve više smanjivao jer i danas vrijedi stara važna izreka: Zakon molitve je zakon vjere.

2. Kvantitativno

Čudimo li se stoga da se dolazak na svetu Misu nakon II. vatikanskog sabora drastično smanjio? O tome neke brojke: u vrijeme Koncila u Njemačkoj je vjeru prakticiralo još 50% katolika; danas je to još 10%. 1970. u Njemačkoj je bilo 26089 svećenika, danas ih je otprilike 14000. 1970. bilo je u Njemačkoj 320 svećeničkih ređenja, danas ih je oko 100. 1970. ovdje u Njemačkoj je živjelo i djelovalo 82166 časnih sestara; 1998. ih je bilo još 41257; godine 2011. još samo 20202. Isto vrijedi i za časnu braću: 1970. bilo ih je 4363; godine 2011. bilo ih je još 1207. 1970. bilo je u Njemačkoj 2630 bogoslova, danas ih je još 650. 1970. pred katoličkim svećenikom su 165924 para izrekli svoju ženidbenu privolu; 1998. ih je bilo još 81416; danas ih je još otprilike 44 000.

Što je dakle nastalo od velike duhovne pomoći? Liturgijska reforma je zbilja smjerokaz u životu Crkve, ali ne obnove vjerskog života, nego sušice i stečaja. Dodajmo još da liturgijska reforma nije bez

krivnje i glede nestanka otajstva Crkve kao mističnog Tijela Kristova. Ona je potpomogla pokret prema nacionalnim crkvama s odvajanjem od Rima.

Zaključak:

Obnova Crkve u glavi i udovima, danas potrebnija više nego ikada, može nastati samo iz dubokog vjerskog života koji crpi i hrani se iz izvorā svetosti tradicionalne liturgije.

Katekizam o krizi u Crkvi (II.)

Izvadak iz V. poglavlja: Vjerska sloboda

32) Je li Isus Krist kralj građanskog društva?

Isus Krist je ne samo kralj Crkve ili vjernika, nego i svih ljudi i svih naroda. Prije nego što je uzašao na nebo kazao je: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji“ (Mt 28,18). On je kralj cijeloga svijeta i ništa nije izuzeto njegovoj vladavini.

33) Nije li Isus Krist rekao da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta?

Krist je pred Pilatom potvrdio da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta (Iv 18,36). Time je htio reći da njegovo kraljevstvo ne izvire iz ovoga svijeta i da je njegova narav iznad one koju imaju zemaljska kraljevstva; no ono se ostvaruje na zemlji. Kraljevstvo Isusa Krista nije od ovoga svijeta, ali jest u ovome svijetu.

• Nije li Gospodin jasno očitovao da ga ne zanima svjetovna vlast i da želi vladati samo nad dušama?

Gospodin ponajprije želi spasiti duše i vladati nad njima svojom milošću. Da bi okrenuo ljude u smjeru neba, za vrijeme svoga života na zemlji odbio je izvršavati ikakvu zemaljsku vlast. Pažljivo je razdvojio religijsko društvo koje je osnovao (svetu Katoličku Crkvu) od civilnog društva. Zemaljskim je kraljevima ostavio njihovu vlast. Ali Kristovo kraljevstvo svejedno postoji, a vremeniti autoriteti imaju

dužnost javno ga priznati jednom kad ga spoznaju.

• Zašto vladari moraju priznati Kristovo kraljevstvo?

Za državne glavare, javno priznanje Kristovog kraljevanja je ponajprije dužnost u pravednosti *prema našem Gospodinu* (njegovo kraljevstvo je izvor njihova autoriteta). To je također dužnost *prema njihovim podložnicima*, kojima tako snažno pomažu u spasenju duša i nad kojima zazivaju osobit Spasiteljev blagoslov. Konačno, to je dužnost *prema Crkvi*, koju trebaju podržati u njezinom poslanju.

• Zašto toliko inzistirati na Kristovom društvenom kraljevanju? Nije li dovoljno zaokupiti se glavnom stvari: njegovom vladavinom u dušama?

Čovjek nije čisti duh. Papa Pio XII naučava: „Oblik društva utječe na duše dobro ili loše, ovisno o tome je li on u skladu s božanskim zakonom ili nije“.

34) Ima li dakle država dužnosti prema Gospodinu Isusu Kristu i prema religiji?

Baš kao što svi ljudi imaju dužnost štovati Boga svoga Stvoritelja i da bi to mogli, prihvatiti pravu vjeru jednom kad ju spoznaju (njihovo osobno spasenje ovisi o njihovom

prihvaćanju ili odbacivanju Isusa Krista), tako ima i država. „Sreća države proizlazi isključivo iz sreće pojedinaca, pošto grad nije ništa drugo nego skup pojedinaca koji žive u skladu“ (sv. Augustin).

• No je li država kompetentna u vjerskim pitanjima?

Država nije kompetentna donositi zakone o vjerskim stvarima prema svojim svjetlima. Ali je kompetentna prepoznati pravu religiju na temelju sigurnih znakova, i pokoriti joj se. Lav XIII potvrđuje: „Pošto je, dakle, ispovijedanje jedne vjere nužno u državi, mora se ispovijedati ona vjera koja je jedina istinita i koja se može bez poteškoća prepoznati, osobito u katoličkim državama, jer su na njoj, tako reći, uklesani znakovi istinitosti. Tu vjeru, dakle, vladari države moraju čuvati i štititi“.

• **Nije li zadaća Crkve, a ne države, pomagati ljudima da postignu vječno spasenje?**

Bog je želio stvoriti posebno religijsko društvo (svetu Katoličku Crkvu), različito od građanskog društva. Čovjek, stoga, treba pripadati obama društvima, no čovjek ima samo jedan konačni cilj. Ne može istovremeno ići u dva smjera: vremeniti život dan mu je kao priprema za vječnost. Država, čiji je vlastiti djelokrug vremeniti poredak, ne može organizirati društvo neovisno o njegovom konačnom cilju. Ona nije izravno odgovorna za vječnu sreću svojih građana, ali mora tom cilju neizravno doprinositi. Ako bi država to zanemarila, zanemarila bi najvažniji dio općeg dobra. Takav je nauk crkvenih otaca, sv. Tome Akvinskog i papa.

• **Dakle Crkva i država ne trebaju biti odvojene?**

Crkva i država su dva različita društva, ali njihovo strogo odvajanje apsurdno je i neprirodno. Čovjek nije podijeljen na kršćanina i građanina. On mora biti kršćanin ne samo u svom privatnom životu, nego u svakom aspektu svoga života. Tako mora provoditi kršćansku politiku nastojeći dovesti građanske zakone u sklad s božanskim zakonima.

37) Postoji li pravo na slobodno prakticiranje bilo koje religije?

Postoji apsolutno pravo razvoja i slobodnog prakticiranja *istinite religije*, jer se nikome ne smije priječiti služenje Bogu na način kako je to on sam odredio. To je nužan zahtjev naravnog zakona. Ne postoji, međutim stvarno pravo na prakticiranje krivih religija, upravo zato što su krive i pogrešne. Zabluda nikada ne može imati nikakvo pravo; samo istina ima prava. Poglavari država, stoga, nisu u pravednosti obvezani (prema naravnom pravu) prakticirati toleranciju prema krivim religi-jama, ali to mogu činiti iz razboritosti ili kršćanskog milosrđa.

• **Je li sigurno da zabluda nema nikakvih prava?**

Lav XIII vrlo jasno naučava da zabluda ne može imati nikakva prava: „Premda ne priznaje nikakva prava ičemu osim onome što je istinito i pravedno, [Crkva] ne brani javnim autoritetima toleriranje onoga što nije u skladu s istinom i pravednošću radi izbjegavanja nekog većeg zla, ili radi ostvarivanja ili očuvanja nekog većeg dobra“. Pio XII naučava da „ono što ne odgovara istini i moralnim standardima, objektivno, nema pravo postojati, biti poučavano, niti se to smije činiti“

38) Što II vatikanski koncil naučava o vjerskoj slobodi?

Deklaracija II vatikanskog koncila o vjerskoj slobodi, *Dignitatis Humanae* (§2) kaže:
Ovaj vatikanski sabor izjavljuje da ljudska osoba ima pravo na vjersku slobodu. Takva se sloboda sastoji u tome što svi ljudi moraju biti slobodni od pritiska bilo pojedinaca bilo društvenih skupina ili bilo koje ljudske vlasti, i to tako da u vjerskoj stvari nitko ne bude primoravan da radi protiv svoje savjesti ni sprečavan da radi po svojoj savjesti, privatno i javno, bilo sam bilo udružen s drugima, unutar dužnih granica.

- **Što treba primijetiti u ovom odlomku iz II vatikanskog koncila?**

1) Prvo, da II. vatikanski koncil kaže ne samo da se nikoga ne smije prisiljavati na vjerovanje (što je Crkva oduvijek naučavala), nego tvrdi i da se nikoga ne smije ograničavati u prakticiranju religije koju je izabrao.

2) Zatim, a to je od osobitog značaja, II vatikanski koncil više ne govori samo o toleranciji, nego doista priznaje stvarno naravno pravo pripadnika svih religija da ih se ne priječi u prakticiranju njihove religije.
3) Konačno, to pravo se ne tiče samo privatnog prakticiranja, nego i javnog bogoštovlja i promicanja religije. Tako II. vatikanski koncil promiče nešto što je Crkva ranije uvijek osuđivala.

- **Namjerava li II. vatikanski sabor doista govoriti o istinskom naravnom pravu čovjeka (a ne tek o običnom građanskom pravu)?**

Na žalost da, II. vatikanski sabor predstavlja pravo da nitko ne bude sprečavan da radi po svojoj savjesti u vjerskim stvarima kao istinsko naravno pravo. Pojašnjava da to pravo ima temelj „u samom dostojanstvu ljudske osobe“ (a ne samo u pozitivnoj pravnoj odluci); stoga na ovom temelju vjerska sloboda mora također biti priznata i kao građansko pravo (DH 2).

Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 84

Sažetak: u predavanju od 20. siječnja 2015. kardinal Maradiaga izjavio je da milosrđe mora dati novi duh reformama koje je uveo Drugi vatikanski sabor, kako bi se Crkva otvorila današnjem svijetu. U tu svrhu se koristi milosrđe bez kajanja za grijehe; izgleda da ono nije ništa drugo nego samodopadni pogled na grešnika i njegove grijehe.
S obzirom na predstojeću Svetu godinu, nužno je razlikovati ovo jednostrano milosrđe od pravog milosrđa koje u potpunosti poziva na obraćenje, na odbacivanje grijeha. Naše molitve i pokore tijekom ove godine moraju biti odgovor na zahtjev Žalosnog i Bezgrešnog Srca Marijina u Fatimi, čiju ćemo stotu obljetnicu proslaviti 2017. godine.

Dragi prijatelji i dobročinitelji,

Nije potrebno opširno govoriti da bi se zapazila kriza u kojoj je naša sveta Majka Crkva. Ipak, u posljednjih nekoliko mjeseci javilo se nekoliko zabrinjavajućih znakova koji upućuju da ulazimo u još intenzivniju fazu problema i zbunjenosti. Gubitak jedinstva u Crkvi postaje sve očitiji, s obzirom na vjeru i moral s jedne strane, te liturgiju i vodstvo s druge, te možemo sa sigurnošću pretpostaviti da je pred nama vrlo teško vrijeme.

Ako se ne dogodi čudo, treba se bojati da će duše biti još više prepuštene same sebi i više neće naći nikakvu podršku od hijerarhije kao cjeline, iako je to vodstvo neophodno.

Novo milosrđe za spašavanje koncilskih reformi

Evo jedan primjer za ilustraciju onoga što želimo reći: nedavno je kardinal Oscar Andres Rodriguez Maradiaga, koordinator skupine kardinala kojima je Papa Franjo

povjerio raspravu o reformi Rimske kurije, održao jedno predavanje. Ovaj tekst, izrečen 20. siječnja 2015. na Sveučilištu Santa Clara u Kaliforniji, koristan je utoliko što pruža uvid u viziju koja vodi najbliže Papine savjetnike. Prva stvar je da se namjeravaju provesti reforme - a pod tim treba razumjeti cijeli niz reformi poduzetih od II. vatikanskog sabora - na takav način da postanu nepovratne. Ova namjera da se nikada ne ide natrag izražena je, usput rečeno, u drugim odlomcima istog predavanja.

Međutim, reforme koje su već provedene su u opasnosti, priznaje honduraski kardinal, jer su izazvale ozbiljnu krizu u Crkvi. Razlog je taj što svaku reformu mora oživljavati duh, koji je njegova duša. Međutim koncilske reforme nisu poštovale taj princip. Naprotiv, one su provedene, kaže on, ostavljajući stari duh netaknutim, duh tradicije, a rezultat je da se neke od tih reformi nije razumjelo i vrlo su ih rijetko slijedili učinci na koje su reformatori računali, do točke u kojoj su izazvale svojevrsnu shizofreniju u Crkvi.

Kardinal Rodriguez Maradiaga tvrdi da se usprkos tomu ne smijemo vraćati. Po njegovom mišljenju, trebalo bi prožeti reforme odgovarajućim duhom, kako bi ih se potaklo i ulilo u njih energiju. Taj duh je milosrđe. A Papa je upravo najavio Svetu godinu milosrđa...

Pravo milosrđe prema Presvetom Srcu Isusovu

Što je to zapravo? Sama po sebi riječ milosrđe draga je srcu svakog katolika, jer označava najdirljiviji izraz Božje ljubavi za nas. U prošlim stoljećima ukazanja Srca Isusova bila su samo jedna intenzivnija objava ovog Božjeg milosrđa prema ljudima. Isto se mora reći o pobožnosti prema Žalosnom i Bezgrešnom Srcu Marijinu. Ipak pravo milosrđe, što podrazumijeva taj polazni, izuzetno ganutljiv stav Boga prema grešniku i Njegovoj bijedi, nastavlja se i dalje u trenutku obraćenja tog stvorenja Bogu: „Bog ne želi bezbožnikovu smrt, nego da se bezbožnik odvrati od svoga zloga puta i živi" (Ez 33,11). Dakle Evanđelje inzistira na obvezi obraćenja, odricanja i pokore. Naš Gospodin ide tako daleko da kaže: „Ako se ne obratite, svi ćete tako propasti" (Lk 13,5).

Ovaj poziv na obraćenje je srce Evanđelja, kojeg nalazimo kod svetog Ivana Krstitelja kao i kod svetog Petra. Kad grešnici, ganuti propovijedanjem, pitaju što moraju učiniti, čuju samo ove preporuke: „Obratite se i činite pokoru". Blažena Djevica u svojim ukazanjima u posljednjih nekoliko stoljeća, kako u La Salette tako i u Lourdesu ili

Fatimi, ne kaže ništa drugo nego: „Molitva i pokora“.

Sada novi propovjednici novoga milosrđa toliko inzistiraju na prvom koraku kojeg Bog poduzima prema ljudima koji su izgubljeni zbog grijeha, neznanja i bijede, da prečesto izostavljaju ovaj drugi stav, koji mora doći od stvorenja: pokajanje, obraćenje, odbacivanje grijeha. U konačnici, novo milosrđe nije ništa drugo nego samozadovoljstvo zbog grijeha. Bog te voli... bez obzira na sve.

Novo milosrđe bez kajanja

Primjeri milosrđa koje je dao kardinal Maradiaga, nažalost, ne ostavljaju prostora za sumnju. Tako on tvrdi da kršćani koji su počinili brakolomstvo te „osnovali novu obitelj“ imaju puno pravo na mjesto u životu Crkve, bez dodatnih teškoća... On čak naviješta da oni koji su napustili Crkvu, koji se nalaze u stanju grijeha, ulazak u nebo jednako svetcima. On očito predbacuje službenicima Crkve što su korili ove jadne grešnike...

Ovo je novo milosrđe, nova duhovnost koju bi trebalo zauvijek uklesati u kamenu reforme crkvenih institucija i morala, kako onih koje su se provodile od Koncila, tako i novih koje se sada razmatraju! To je vrlo ozbiljno. Ali to nam može pomoći razumjeti zašto smo se toliko protivili onome što se zove „duh koncila“. Doista, reforme su uvedene u ime tog novog duha, duha koji sigurno nije tradicionalan. Kažemo da je taj duh pokvario sve u vezi s Koncilom, čak i dijelove koji se mogu razumjeti na katolički način... Ovaj duh znači prilagođavanje svijetu; to je samodopadni pogled na njegove padove i iskušenja u ime ljubaznosti, milosrđa i ljubavi. Tako naprimjer, ljudi više ne govore da su ostale religije lažne, kao što je to naučavalo Učiteljstvo svih vremena. Oni više ne poučavaju o opasnostima svijeta, pa čak je i đavao gotovo potpuno nestao iz rječnika Crkve u posljednjih pedeset godina. Ovaj duh objašnjava sadašnje patnje Svete Majke Crkve, čiji se autoritet smanjuje unatoč otvaranju svijetu; svaki dan gubi sve više članova, sve više svećenika, i vidi da ima manje utjecaja na suvremeno društvo. Irska, nekoć tako katolička, gdje je upravo legaliziran „brak“ između osoba istog spola, je tužan primjer za to.

Može li se okrnjiti milosrđe, može li ga se odsijeći od nužnog kajanja, kako to čini kardinal Maradiaga, radi navedene svrhe davanja novog duha koncilskim reformama i prekida s tradicionalnim duhom? Sigurno ne! Je li on u ovom predavanju koje je održano tri mjeseca prije bule za proglašenje Svete godine tumač misli pape Franje? Vrlo je teško reći, jer su već dvije

godine poruke koje dolaze iz Rima tako proturječne, kao što neki kardinali priznaju privatno, a nekoliko vatikanskih promatrača čini to otvoreno.

Nužnost razlikovanja jednostranog milosrđa i istinskog milosrđa

Moramo li se onda lišiti milosti jedne Svete godine? Upravo suprotno. Kad se ustave milosti širom otvore, moramo primati u izobilju! Sveta godina je velika milost za sve članove Crkve. Živimo, nakon svega, od pravog milosrđa, kako nas uče sve stranice Evanđelja i tradicionalne liturgije. U skladu s „prethodnim razlučivanjem“ [1] na kojem je nadbiskup Lefebvre utemeljio vođenje Bratstva svetog Pija X., u ovim vremenima zbrke, odbijamo jednostrano milosrđe i živimo od milosrđa u svim njegovim aspektima.

Latinska riječ koju tako često susrećemo i koja očito mora biti na našim usnama je *miserere*. Ova riječ označava, s naše strane, priznanje naše bijede, a onda našu molbu Božjem milosrđu. Svijest o našoj bijedi tjera nas da tražimo oprost, ispunjava nas kajanjem praćenim namjerom da više ne griješimo.

Prava ljubav koja nadahnjuje taj stav tjera nas da shvatimo nužnost davanja zadovoljštine za naše grijehe. Zato su potrebne žrtve zadovoljštine. Ti različiti stavovi su nužni za obraćenje kojim se dobiva oprost od Boga milosrđa, koji uistinu ne želi smrt grešnika, nego da se obrati i živi. Pravo na vječnu sreću je potpuno iluzorno kod nekoga tko ne želi prekinuti sa svojim grešnim navikama i ne želi ozbiljno izbjegavati grešne prigode ili odlučiti da neće više griješiti.

Propovijedati svojevrsno milosrđe bez potrebnog obraćenja jadnih grješnika bila bi poruka lišena značenja za nebo, đavolska zamka koja će umiriti svijet u njegovoj ludosti i njegovoj sve otvorenijoj pobuni protiv Boga, dok nebo jasno kaže: „Bog se ne da izrugivati!“ (Gal 6, 7). Životi ljudi u svijetu danas zazivaju posvuda gnjev Božji. Pokolj nevine djece u majčinoj utrobi u milijunima, ozakonjivanje neprirodnih veza i eutanazija su zločini koji vape do neba, da i ne spominjemo sve vrste nepravdi...

Milosrđe prema Žalosnom i Bezgrešnom Srcu Marijinu

Shvatimo ozbiljno ovaj poziv za milosrđem, kako su to učinili stanovnici Ninive! Krenimo u potragu za izgubljenim ovcama, molimo za obraćenje duša, činimo svi koliko god možemo djela milosrđa, i materijalna a osobito duhovna djela, jer ovo potonje napose nedostaje. Ako je Gospa mogla reći, prije više

od jednog stoljeća, da je sve što je mogla učiniti zadržati ruku svoga Sina koja se sprema udariti... što bi rekla danas?

Što se tiče nas, draga braćo i sestre u vjeri, moramo iskoristiti ovu Svetu godinu da bismo molili Boga za milosrđe svoga sve intenzivnijeg obraćenja prema svetosti i tražili milosti i oproštenje od Njegovog beskrajnog milosrđa. Pripremat ćemo se za stogodišnjicu ukazanja Gospe u Fatimi vježbajući odanost njezinom Žalosnom i Bezgrešnom Srcu i širiti je svim snagama, kao što je to zahtijevala. Molit ćemo da njezini zahtjevi, osobito posvećenje Rusije, konačno budu ispravno provedeni. Nema suprotnosti između tih misli usmjerenih prema Mariji i godini milosrđa, naprotiv! Nemojmo odvajati ono što Bog želi vidjeti kao ujedinjeno: dva Srca Isusa i Marije, kao što je naš Gospodin objasnio sestri Luciji iz Fatime. Svaki distrikt Bratstva će vas obavijestiti o pojedinim činima koji se obavljaju kako bi se iskoristile sve milosti koje će nam Božansko milosrđe udijeliti tijekom ove Svete godine.

I na taj način ćemo na najbolji mogući način surađivati s milosrdnom Božjom voljom da se spase svi ljudi dobre volje.

Neka vas Gospodin blagoslovi zbog vaše velikodušnosti ove nedjelje Pedesetnice, i dade vam u izobilju Njegovu milost vjere i ljubavi.

+ Bernard Fellay

Duhovska nedjelja, 24. svibnja 2015.

[1] „U praksi se naš stav treba temeljiti na prethodnom razlučivanju (...): kada Papa govori nešto što je u skladu s tradicijom, mi ga slijedimo; kada kaže nešto što je protivno našoj vjeri, ili potiče ili dopušta da se učini nešto što šteti našoj vjeri, onda ga ne možemo slijediti! Temeljni razlog za to je što su Crkva, Papa i hijerarhija u službi vjere. Oni ne stvaraju vjeru; oni joj moraju služiti. Vjera se ne stvara, ona je nepromjenjiva, ona se prenosi“:, Nadbiskup Marcel Lefebvre, *They Have Uncrowned Him*, Angelus Press, 1988.:. pogl XXXI, str. 229.

SADRŽAJ:

Predgovor 3
Kako obnoviti katoličku vjeru u hrvatskom narodu? 5
Bl. Alojzije Stepinac: Naš je cilj potpuna kristijanizacija našega naroda 17
Bl. Ivan Merz o liberalizmu, vjerskoj slobodi i katoličkoj državi 18
Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 45 21
Smjerokaz u životu Crkve? 25
Katekizam o krizi u Crkvi (II.) 28
Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 84 32

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi, i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici:

http://christusrexhrvatska.blogspot.com

Obrazac za prijavu novih adresa – pretplata na časopis Christus Rex

1) …….. .....
Ime i prezime Ulica

……..……..
Poštanski broj i mjesto

2) …….. .....
Ime i prezime Ulica

……..……..
Poštanski broj i mjesto

3) …….. .....
Ime i prezime Ulica

……..……..
Poštanski broj i mjesto

4) …….. .....
Ime i prezime Ulica

……..……..
Poštanski broj i mjesto

5) …….. .....
Ime i prezime Ulica

……..……..
Poštanski broj i mjesto

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima
(20 kn)

Kratak kritički pregled Novog reda Mise
(15 kn)

M. Carre: Memoari jednog antiapostola	70 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	20 kn
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu (na njemačkom, engleskom, francuskom, talijanskom jeziku)	90 kn

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

SVEĆENIČKO BRATSTVO SV. PIJA X. ODRŽAT ĆE SLJEDEĆE MISE:

10. srpnja u Splitu
Hotel Dujam (Velebitska 27), 17 h

12. srpnja u Zagrebu
Češki narodni dom (Šubićeva 20), 10 h

Nakon Misa slijedi predavanje o temi: 50 godina od II. vatikanskog sabora (1965.-2015.) (predavač: **p. Franz Schmidberger**)